

Sygn. akt III AUa 1358/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Janina Kacprzak

Sędziowie: SSA Lucyna Guderska (spr.)

del. SSO Joanna Baranowska

Protokolant: stażysta Weronika Skalska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 lipca 2015 r. w Ł.

sprawy **K. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Z.**

o emeryturę górniczą

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu

z dnia 24 września 2014 r. sygn. akt IV U 75/14

1. oddala apelację;

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Z. na rzecz K. S. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

Sygn. akt III AUa 1358/14

UZASADNIENIE

Decyzją z 11 czerwca 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił K. S. prawa do emerytury górniczej podnosząc, że ubezpieczony udokumentował do 30 kwietnia 2013 r. jedynie 8 lat i 28 dni pracy górniczej, łącznie z okresami pracy równorzędnej do pracy górniczej, w tym 5 lat 6 miesięcy i 7 dni pracy górniczej określonej w art. 50c ust. 1 ustawy emerytalnej.

W odwołaniu od tej decyzji K. S. wniósł o jej zmianę przez przyznanie mu prawa do emerytury górniczej od 1 marca 2013 r., podnosząc, że od 21 lipca 1980 r. do 30 czerwca 1998 r., będąc zatrudnionym w (...), wykonywał pracę górniczą w (...) B., gdzie pracował jako spawacz. Praca polegała na montażu, spawaniu i remoncie maszyn urabiających tj. koparek, zwałowarek i taśmociągów na terenie i na rzecz (...) B.. Ubezpieczony wniósł także o doliczenie do okresu pracy górniczej w wymiarze 1,2 pracy od 1 września 2002 r. do 17 września 2007 r. świadczonej w Towarzystwie (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w R., podnosząc, że Sąd Rejonowy Sąd Pracy w B. wyrokiem z 6 maja 2008 r. sprostował świadectwo pracy uznając m.in., że K. S. w tym okresie wykonywał pracę górniczą na stanowisku mechanika maszyn i urządzeń górniczych w przodku. Nadto odwołujący się podniósł, od 1 stycznia 2008 r. do 28 lutego 2013 r., przepracował łącznie (...) dniówek zaliczanych w wymiarze półtorakrotnym w (...), gdzie od 12 grudnia

2008 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy świadczy pracę górniczą jako rzemieślnik zatrudniony na odkrywce bezpośrednio w przodku na koparkach wykonując prace mechaniczne.

Zaskarżonym wyrokiem z 24 września 2014r. Sąd Okręgowy w Sieradzu zmienił powyższą decyzję i przyznał K. S. prawo do emerytury górniczej od 1 marca 2013r. oraz zasądził od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kwotę 300zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd I instancji ustalił, że K. S., urodzony (...), nienależący do OFE, od 21 lipca 1980 r. do 31 grudnia 2000 r. był pracownikiem (...) Spółki z o.o. Następnie, od 2 stycznia 2001 r. do 17 września 2007 r., zatrudniony był w Towarzystwie (...) Sp. z o.o. w R., a od 18 września 2007 r. świadczy pracę na rzecz (...) B..

W dniu 12 marca 2013 r. ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie mu prawa do emerytury górniczej.

Od 21 lipca 1980 r. do 31 grudnia 2000 r., wnioskodawca zatrudniony był w (...) Sp. z o.o., następcy prawnym Przedsiębiorstwa (...), na stanowisku spawacza elektrycznego, gazowego. W okresie od 21 lipca 1980 r. do 30 czerwca 1998 r., z wyłączeniem okresów pracy na kontraktach zagranicznych, ubezpieczony wykonywał pracę na terenie (...) B., na rzecz tej kopalni. Praca ubezpieczonego faktycznie polegała na dokonywaniu remontów, konserwacji, montażu, demontażu, wymiany zużytych części w koparkach, zwałowarkach i taśmociągach, tj. na wykonywaniu prac związanych z remontem maszyn urabiających nakład węgla, w bezpośrednim sąsiedztwie tych maszyn. K. S. wykonywał tę pracę wyłącznie na odkrywce (...) B., stale i pełnym wymiarze czasu pracy.

Będąc zatrudnionym w Towarzystwie (...) Sp. z o.o. w R., między innymi od 1 września 2002 r. do 17 września 2007 r., K. S. wykonywał pracę mechanika maszyn i urządzeń w przodku w oddziałach (...) i (...). Wyrokiem z 6 maja 2008 r., w sprawie o sygn. akt IVP 231/07, Sąd Rejonowy Sąd Pracy w B. uznał, że w okresie od 1 września 2002 r. do 17 września 2007 r. odwołujący się świadczył pracę górniczą na stanowisku mechanika maszyn i urządzeń górniczych, tj. na stanowisku wymienionym w załączniku nr 3 dział III poz. 7 do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 23 grudnia 1994 r. Tamże, wykonując czynności spawalnicze i mechaniczne, pracował we wkopie przy remontach maszyn podstawowych.

Ubezpieczony od 18 września 2007 r. zatrudniony jest w (...) B., obecnie (...). Pracuje na tym samym oddziale, w którym pracował w TG (...), wykonując tam tożsamą pracę mechanika maszyn i urządzeń w przodku, tj. pracę wskazaną w załączniku nr 3 dział III poz. 7 do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 23 grudnia 1994 r. Od 1 grudnia 2008 r. do 28 lutego 2014 r. ubezpieczony przepracował łącznie 1230 dniówek zaliczanych w wymiarze półtorakrotnym. Przy przyjęciu, że 1 miesiąc stanowi 22 dniówki, skarżący przepracował w omawianym okresie 4 lata 5 miesięcy i 7 dni, co, po uwzględnieniu półtorakrotnego przelicznika wskazanego w ust. 1 art. 50d ustawy emerytalnej, stanowi 6 lat i 8 miesięcy pracy górniczej.

Poprzednią decyzją z 19 lutego 2009 r. organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury górniczej. W postępowaniu odwoławczym w sprawie o sygn. akt VIII U 604/09 toczącym się przed Sądem Okręgowym w Gliwicach, Sąd ten, oddalając odwołanie 10 maja 2010 r., biorąc za podstawę wyliczenia organu rentowego, ustalił, że K. S. na dzień wydania zaskarżonej decyzji posiadał 19 lat 2 miesiące i 28 dni pracy górniczej, w tym 295 dniówek liczonych w wymiarze półtorakrotnym.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie K. S. zasługuje na uwzględnienie.

Sąd wskazał, że zgodnie z treścią art. 50a ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych górnicza emerytura przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- ukończył 55 lat życia,

- ma okres pracy górniczej wynoszący łącznie z okresami pracy równorzędnej co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, w tym co najmniej 10 lat pracy górniczej określonej w art. 50c ust. 1,

- nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego albo złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Zgodnie z ust. 2 cyt. art. 50a, wiek emerytalny wymagany od pracowników: kobiet mających co najmniej 20 lat, a mężczyzn co najmniej 25 lat pracy górniczej i równorzędnej, w tym co najmniej 15 lat pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust. 1, wynosi 50 lat.

Jak wynika z treści art. 50 b cyt. ustawy, przy ustalaniu prawa do emerytury górniczej uwzględnia się okresy pracy górniczej i pracy równorzędnej z pracą górniczą, będące okresami składkowymi lub nieskładkowymi w rozumieniu ustawy, z tym że okresy pracy górniczej i pracy równorzędnej z pracą górniczą uwzględnia się, jeżeli praca ta wykonywana była co najmniej w połowie wymiaru czasu pracy. Sąd wskazał, że art. 50c ust. 1 pkt 4 ustawy określa, że za pracę górniczą uważa się zatrudnienie na odkrywce w kopalniach siarki i węgla brunatnego przy ręcznym lub zmechanizowanym urabianiu, ładowaniu oraz przewozie nadkładu i złoża, przy pomiarach w zakresie miernictwa górniczego oraz przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń wydobywczych, a także w kopalniach otworowych siarki oraz w przedsiębiorstwach i innych podmiotach wykonujących roboty górnicze dla kopalń siarki i węgla brunatnego, na stanowiskach określonych w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki i ministrem właściwym do spraw Skarbu Państwa. Zaś, w myśl art. 50d ust. 1 pkt 1 cyt. ustawy emerytalnej, przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury pracownikom zatrudnionym pod ziemią oraz w kopalniach siarki lub węgla brunatnego zalicza się w wymiarze półtorakrotnym między innymi okresy pracy na obszarze Państwa Polskiego w przodkach bezpośrednio przy urabianiu i ładowaniu urobku oraz przy innych pracach przodkowych, przy montażu, likwidacji i transporcie obudów, maszyn urabiających, ładujących i transportujących w przodkach oraz przy głębieniu szybów i robotach szybowych. Ust. 3 cyt. przepisu stanowi, że minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki i ministrem właściwym do spraw Skarbu Państwa, w drodze rozporządzenia, określa szczegółowo stanowiska pracy, na których zatrudnienie zalicza się w myśl ust. 1 i 2 w wymiarze półtorakrotnym. Pracę mechanika maszyn i urządzeń w przodku, pracę wykonywaną przez ubezpieczonego, wskazuje załącznik nr 3 dział III poz. 7 do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki socjalnej z 23 grudnia 1994 roku w sprawie określenia niektórych stanowisk pracy górniczej oraz stanowisk pracy zaliczalnej w wymiarze półtorakrotnym przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury lub renty.

Nawiązując do powyższej regulacji Sąd uznał, że Przedsiębiorstwo (...) Oddział w P. było przedsiębiorstwem wykonującym roboty górnicze na rzecz kopalń odkrywkowych węgla brunatnego w rozumieniu art. 36 ust. 1 pkt 4 ustawy emerytalnej. Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 23 grudnia 1994 r. w sprawie określenia niektórych stanowisk pracy górniczej oraz stanowisk pracy zaliczalnej w wymiarze półtorakrotnym przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury lub renty (Dz. U. z 1995r., Nr 2 poz.8) w załączniku nr 2, zawierającym wykaz stanowisk pracy, na których praca uważana jest za pracę górniczą, pod pozycją 32 wymienia rzemieślników i innych robotników zatrudnionych stale na odkrywce przy wykonywaniu bieżących robót montażowych, konserwacyjnych i remontowych: ślusarze, spawacze, elektrycy, mechanicy, monterzy, wulkanizatorzy, automatycy.

Zdaniem Sądu meriti, nie ulega wątpliwości, że odwołujący się od 21 lipca 1980 r. do 30 czerwca 1998 r., z wyłączeniem okresów pracy na kontraktach zagranicznych, wykonywał pracę górniczą, wymienioną pod poz. 32 załącznika nr 2 cyt. rozporządzenia, bowiem jego praca polegała na wykonywaniu prac związanych z remontem maszyn urabiających nakład węgla, na terenie (...) B., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Zdaniem tego Sądu, ubezpieczony wykonywał pracę górniczą również od 1 września 2002 r. do 17 września 2007 r., pozostając w zatrudnieniu w Towarzystwie (...) Sp. z o.o. w R., na stanowisku mechanika maszyn i urządzeń górniczych w przodku, tj. na stanowisku wymienionym w załączniku nr 3 dział III, poz. 7 do cyt. rozporządzenia. Odwołujący faktycznie pracował jako mechanik maszyn i urządzeń w przodku w oddziałach (...) i (...) (...) B.. Od 18 września 2007 r. odwołujący się zatrudniony jest w (...) B., obecnie (...), i pracuje na tym samym oddziale, w którym pracował w TG

(...), wykonując tam tożsamą pracę mechanika maszyn i urządzeń w przodku. Od 1 grudnia 2008 r. do 28 lutego 2014 r., ubezpieczony przepracował łącznie 1230 dniówek zaliczanych w wymiarze półtorakrotnym.

Ostatecznie, Sąd Okręgowy stwierdził, że materiał dowodowy dostarczył podstaw do uznania, że ubezpieczony udowodnił okres pracy górniczej, łącznie z okresami pracy równorzędnej z pracą górniczą, w wymiarze co najmniej 25 lat. Ubezpieczony udowodnił na 28 lutego 2014 r. 26 lat 3 miesiące i 3 dni takiej pracy, w tym 23 lata 10 miesięcy i 17 dni pracy wskazanej w art. 50c ust. 1 pkt 4 ustawy emerytalnej. Z zestawień opisanych w ustaleniach wynika, że ubezpieczony na 1 marca 2013 r. nabył uprawnienia do emerytury górniczej, jego staż pracy górniczej był większy niż wskazany w cyt. przepisach ustawy emerytalnej. Innych przesłanek nabyciażądanego prawa organ rentowy nie kwestionował, nie były one przedmiotem sporu.

Tym samym, zdaniem Sądu I instancji, ubezpieczony spełnił wszystkie przesłanki wymagane do przyznania prawa do emerytury górniczej w myśl przepisów ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał K. S. prawo do emerytury górniczej od 1 marca 2013 r., tj. od miesiąca, w którym ubezpieczony złożył wniosek o świadczenie.

W oparciu o treść art. 98 § 1 k.p.c., § 11 ust. 2 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Sąd orzekł o kosztach procesu.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożył organ rentowy, zarzucając :

- naruszenie prawa materialnego, a to § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 1 sierpnia 1966r. w sprawie warunków ogólnych, naukowych i zawodowych, jakim powinny odpowiadać osoby kierownictwa ruchu i dozoru ruchu zakładu górniczego (Dz. U. Nr 31, poz. 185 z późn. zm.) przez niesłuszne przyjęcie, że odwołujący w okresie od 21.07.1980r. do 31.08.1994r. mógł jako pracownik (...) wykonywać pracę górniczą, co spowodowało

- naruszenie prawa materialnego, a to art. 50a w związku z art. 50c ust. 1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przez niesłuszne uznanie, że odwołujący wykonywał w tym okresie pracę górniczą i w ślad za tym przyznanie prawa do emerytury górniczej.

Wskazując na powyższe organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania oraz przyznanie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, że do dnia 31.08.1994r., tj. do dnia wejścia w życie przepisów prawa górniczego i geologicznego z 4.02.1994r. obowiązywały przepisy wykonawcze do dekretu z 6.05.1953r. prawo górnicze, w tym m.in. wydane na podstawie art. 92 tego dekretu rozporządzenie Rady Ministrów z 1.08.1966r. w sprawie warunków ogólnych, naukowych i zawodowych, jakim powinny odpowiadać osoby kierownictwa ruchu i dozoru ruchu zakładu górniczego. § 5 tego rozporządzenia wprowadzał dla przedsiębiorstw prowadzących roboty górnicze dla kopalń odkrywkowych węgla brunatnego obowiązek uzyskania przez te zakłady decyzji urzędu górniczego o zaliczeniu do odpowiedniej grupy zakładów górniczych. Zdaniem organu rentowego, takiej decyzji (...) z pewnością nie posiadał, stąd nie mógł wykonywać prac górniczych, czy też w ruchu zakładu górniczego i nie mógł nawet zawrzeć umowy o wykonywaniu przez jego pracowników prac górniczych. Natomiast przepisy ustaw regulujących prawa emerytalne górników (ustawa z 1.02.1983r. o zaopatrzeniu górników i ich rodzin oraz ustawa o emeryturach i rentach z FUS) mówią konsekwentnie, że praca górnicza osób takich jak ubezpieczony, zatrudnionych poza kopalniami, musi być wykonywana w przedsiębiorstwach wykonujących roboty górnicze dla kopalń węgla brunatnego. Skoro zatem (...) w okresie do 1.09.1994r. nie był przedsiębiorstwem wykonującym roboty górnicze dla kopalni węgla brunatnego, to praca wnioskodawcy nie mogła być uznana za pracę górniczą.

W odpowiedzi na apelację K. S. wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na jego rzecz od organu rentowego kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem Sąd Okręgowy wydał prawidłowe rozstrzygnięcie, które znajduje uzasadnienie w całokształcie okoliczności faktycznych sprawy oraz w treści obowiązujących przepisów prawa.

Chybiony jest, w ocenie Sądu Apelacyjnego, zarzut naruszenia § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 1 sierpnia 1966r. w sprawie warunków ogólnych, naukowych i zawodowych, jakim powinny odpowiadać osoby kierownictwa ruchu i dozoru ruchu zakładu górniczego (Dz. U. Nr 31, poz. 185 z późn. zm.). Jak wynika z treści § 1 tego rozporządzenia, określa ono warunki ogólne, naukowe i zawodowe, jakim powinny odpowiadać: 1/ osoby kierownictwa ruchu zakładu górniczego – kierownik ruchu zakładu górniczego oraz kierownicy działów ruchu oraz 2/ osoby dozoru ruchu zakładu górniczego – pracownicy sprawujący w zakładzie górniczym dozór ruchu. Ust. 2 tego artykułu stanowi, że zakładem górniczym, w rozumieniu przepisów rozporządzenia, jest również zakład prowadzony przez przedsiębiorstwo geologiczne obejmujące roboty górnicze i wiercenia studzienne, do których stosuje się odpowiednio przepisy prawa górniczego w zakresie przewidzianym w art. 2 ustawy z 16.11.1960r. o prawie geologicznym. Tym samym rozporządzenie do określało jedynie warunki wymagane od osób kierownictwa ruchu i dozoru ruchu zakładu górniczego oraz przedsiębiorstwa geologicznego obejmujące roboty górnicze i wiercenia studzienne a zatem nie dotyczyło warunków, jakie winny spełniać przedsiębiorstwa prowadzące roboty górnicze dla kopalń odkrywkowych węgla brunatnego. Zresztą § 5 tego rozporządzenia nie zawiera treści cytowanej przez skarżącego, ale ustala - dla określenia wymaganych warunków naukowych i zawodowych osób kierownictwa i dozoru ruchu - grupy zakładów górniczych i rodzaje zakładów górniczych, i wymienia on w ust. 2 m.in. zakłady górnicze odkrywkowe, zakłady górnicze odkrywkowe o warunkach mniej niekorzystnych a nie przedsiębiorstwa prowadzące roboty górnicze dla kopalń odkrywkowych. § 6 stanowił natomiast, że zaliczenia zakładu górniczego do poszczególnych grup ustalonych w § 5 ust. 2 dokonuje okręgowy urząd górniczy, a nie – jak wywodzi skarżący - wprowadzał dla przedsiębiorstw prowadzących roboty górnicze dla kopalń odkrywkowych węgla brunatnego obowiązek uzyskania przez te zakłady decyzji urzędu górniczego o zaliczeniu do odpowiedniej grupy zakładów górniczych.

Należy przy tym zauważyć, że z treści art. 50c ust. 1 pkt 4 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2013r., poz. 1440 ze zm.) nie wynika, że warunkiem zaliczenia okresu zatrudnienia do pracy górniczej jest zatrudnienie w zakładach i przedsiębiorstwach górniczych w rozumieniu prawa górniczego. Przepis ten nie zawiera żadnych ograniczeń, gdy chodzi o wymienione w jego końcowej części „przedsiębiorstwa i inne podmioty”, a zawiera tylko wymaganie, aby wykonywały one na rzecz kopalń siarki i węgla brunatnego roboty górnicze. Skoro więc ustawa nie określa bliżej – w tym zakresie – podmiotów gospodarczych, to uzasadnione jest stanowisko, że o uznaniu za pracę górniczą zatrudnienia pracowników skierowanych przez te podmioty do pracy w takich kopalniach decyduje to, czy wykonują oni pracę odpowiadającą rodzajowi pracy określonego w tym przepisie na stanowiskach, na których zatrudnienie uważa się za pracę górniczą. W konsekwencji Sąd Apelacyjny w pełni akceptuje stanowisko Sądu pierwszej instancji, że Przedsiębiorstwo (...) Oddział w P. było w okresie objętym sporem przedsiębiorstwem wykonującym roboty górnicze dla Kopalni (...) w rozumieniu art. 36 ust. 1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach.

Zgodnie z art. 50c ust. 1 pkt 4 ustawy emerytalnej, za pracę górniczą uważa się, m.in., zatrudnienie na odkrywce węgla brunatnego przy ręcznym lub zmechanizowanym urabianiu, ładowaniu oraz przewozie nadkładu i złoża, przy pomiarach w zakresie miernictwa górniczego oraz przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń wydobywczych, na stanowiskach określonych w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki i ministrem właściwym do spraw Skarbu Państwa. Z ustawowej definicji pracy górniczej jasno wynika, że w rozumieniu art. 50c ust. 1 pkt 4 nie każda praca na odkrywce w kopalni węgla brunatnego jest pracą górniczą, nawet jeśli została wymieniona w załączniku nr 2 do rozporządzenia, stanowiącym wykaz stanowisk pracy, na których zatrudnienie na odkrywce w kopalniach węgla brunatnego uważa się za pracę górniczą. Praca wykonywana na stanowisku wymienionym w tym wykazie stanowi pracę górniczą

uprawnijącą do emerytury górniczej tylko wówczas, gdy odpowiada rodzajowi pracy określonego w art. 50c ust. 1 pkt 4 ustawy. Nie można tracić z pola widzenia okoliczności, że rozporządzenie z 23 grudnia 1994r. zostało wydane na podstawie delegacji z art. 5 ust. 5 i art. 6 ust. 3 ustawy z 1 lutego 1983r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. Nr 5, poz. 32 ze zm.), uprawniającej Ministra Pracy i Polityki Socjalnej do określenia stanowisk pracy, m.in. w kopalniach węgla brunatnego, na których zatrudnienie uważa się za pracę górniczą uprawniającą do emerytury górniczej. Rozporządzenie to zachowało moc na podstawie art. 194 ustawy emerytalnej wyłącznie w zakresie, w jakim jego przepisy nie są sprzeczne z przepisami tej ustawy. Oznacza to, że § 2 rozporządzenia – w zakresie, w jakim uznaje za pracę górniczą zatrudnienie w kopalniach węgla brunatnego okresu zatrudnienia na stanowiskach wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik Nr 2 do rozporządzenia – utracił moc. W aktualnym stanie prawnym o uznaniu za pracę górniczą w rozumieniu art. 50c ust. 1 pkt 4 ustawy emerytalnej nie może decydować zatem rozporządzenie wykonawcze, ale rodzaj faktycznie wykonywanej pracy odpowiadający wymaganiom ustawowym. Wymienione akty nie mogą bowiem przyznawać ubezpieczonym większych uprawnień niż uczynił to ustawodawca. Stanowisko to należy uznać za utrwalone w judykaturze Sądu Najwyższego (por. wyrok z 28.04.2010r., I UK 337/10, LEX nr 601991 i wyrok z 16.03.2011r., I UK 331/10, LEX nr 811826).

W okolicznościach przedmiotowej sprawy nie ulega wątpliwości, że wnioskodawca w kwestionowanym przez organ rentowy okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) Oddział w P. wykonywał pracę odpowiadającą rodzajowi pracy określonego w art. 50c ust.1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Wykonywał on bowiem na odkrywce w kopalni węgla brunatnego stale i w pełnym wymiarze czasu pracę polegającą na wykonywaniu remontów, konserwacji, montażu i wymianie zużytych części w koparkach, zwałowarkach i taśmociągach, tj. pracę przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń wydobywczych. W konsekwencji zaaprobować należy stanowisko Sądu Okręgowego, że wnioskodawca legitymuje się wymaganym okresem co najmniej 25 lat pracy górniczej, w tym co najmniej 10-letnim okresem pracy górniczej w art. 50c ust. 1, a - wobec ukończenia 55 lat, nie przystąpienia do OFE - tym samym spełnia przesłanki do nabycia prawa do emerytury górniczej.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny, nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł o jej oddaleniu.

O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym Sąd orzekł w oparciu o treść art. 98 § 1 kpc oraz § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013r., poz. 490).

Przewodniczący: Sędziowie: